

כל שעה פרק שני פסחים

עין משפט נר מצוה

קסו א מ"י פ"ה מה'ל
ח"מ הלכה ד
ט"ו"ע א"ח ט"י מב
ס"ף 6:
קסב ב ג ד מ"י פ"ה
מהלכות מה'ל ו
ז ט"ו"ע א"ח סמ"נ מנ
ס"ף 6:
קסג ד מ"י ס הלכה ח
ט ט"ו"ע א"ח
סמ"נ מנ ס"ף 7:
סמ"נ מנ ס"ף 7:

ה"ג ר"ח כ"ל שאילו מניחין על פי אבוב של קלאים והם מתבקעות. פירוט כלי שעלי קלות עושיין זו קלות והוא מנוקב כדלמינין צפרק ר' ישמעאל (מנחות 77 טו.) מניחין בתוך אבוב של קלאים כדי ש' שמגמור האור זכולו והם מתבקעות מכה האור וכן מצאנו ר"י צפרק יס'ן צשם רבינו מס: **תרגומא אקמחים.** תימה השמח אחמאי תני סלמות יש לומר ללדדין קמני'': **כ"י מהפכיתו כיפי הפכיתו דאשם מצוה.** וא"ח כ"י פיו לסגירא ליה דצעי שימור צשעת היפו'ן אס כן היכי מוכח דמנזה ללמות דילמא לאו מנזה היא אלל דלרי'ן שימור מתמלמו ועד סופו יש לומר דעיקר שימור כדי שלא תממי'ן וסגר רבא אי לאו שיש שימור תממי'ן צשעה שהוא עדיין דגן כגון לתימה לא היה מלרי'ן שימור צשעת צי דרי מתחילת הדגן: ^{לא}

תורה אור השלם

1. ושמרתם את המצות
פי בעצם היום הזה
הוצאתי את צבאותיכם
מא"ר מצרים ושמרתם
את היום הזה לדרתיכם
חקת עולמ': שמות יב ז

לענין רש"י

אשטר"י"ב
[אישר"י"ט] ט. סג.
רבינו הגנאל (המשך)

רבינו הגנאל (המשך)

לרבה אוכלת פת מפותשת.
פירוט כגון פת קיבד שאין
בה סלת, נ"א: כי בלא
לתימה אין יוצא סולת
(קריה) ואמר רב נתנן לותת
דהא כי ב רב הונא ובי רב
בר אבהו לתת, ורבא אמר
אסור ללתת. ומתבנין את
עליה אין לותתין את
השעורים בפסח אר חטין
שירי כו. פ"י צריא (כגון)
הדסק שהיא באמצעת של
החסק, אבל השעורים שיעי
נאמן יוצאין בפת נקיה וחרדא, ואי אפשר
לפת נקיה בלא לתימה,
לכומר אס'ן שורין את
החטים לא תצא מהם סלת
נקיה. ומתובין רב פפא
מהא דתנאי הקמחין
והסלתות לא גוים של
כריס ממיא ושל כפריס
טהורים, ש"מ מוקתינן
טהורין, מפלל דלא
סורקין, וקרי להו סלתות,
הנה הסלת בלא לתימה,
ודחי רבא האי דקמני של
כפריס טהורין אקמחים
בלבד ולא אסלתות. והא
דאמר רבא אי אפשר לפת
נקיה בלא לתימה, דחיה
היא, דהא ממיא דשמואל
אמר חטים של מנחות אין
לותתין אותן. וקרי להו
התורה סלת, הנה ממצאת
סלת בלא לתימה. הדר אמר
רבא מצוה ללתת, דתני
שמורתם את המצות, ואין
שימור אלא שימור דחטים
בלתימה, אבל שימור
דלישה לתימה שימור מדרב
הונא, דאמר הבצקות של
גוים אדם ממלא כריסו
והוא ובלבד שיאכל כוית
מצה באחרונה, ואי היה
שימור דלישה שימור היה
עושה שימור לבצק של גוי
ואינו צריך כוית אחר.
ודחינן הני בצקות של גוים
משום דלא תתחיל בהו

שעורין בפסח ואם לתת נתבקעו אסורות לא נתבקעו מותרות ר' יוסי אומר מר עוקבא לא נתבקעו ממש אלא כל שאילו מניחין על פי חבית והן נתבקעות מאיליהן ושמואל אמר נתבקעו ממש עבד שמואל עובדא בדורא דבי בר חשו נתבקעו ממש אמר רבה בעל נפש לא ילתות מאי איריא בעל נפש אפילו כולי עלמא נמי דהא תניא אין לותתין שעורין בפסח הכי קאמר ר' בעל נפש אפי' חטין דשרירי לא ילתות א"ל ר'נ מאן דציית ליה לאבא אבל נהמא דעיפושא דהא בי רב הונא לתת ובי רבא בר אבין לתת ורבא אמר אסור ללתות אלא הא דתניא אין לותתין שעורין בפסח שעורין הוא דלא הא חיטי שרי לא מויעי' קאמר לא מויעיא חטין ביו'ן דאית ביה ציריא עיילי בהו מיה אכל שיערי דשיעי אימא שפיר דמי קמ"ל הדר אמר רבא מותר ללתות דתניא יוצאין בפת נקיה והדראה ואי אפשר נקיה בלא לתימה איתביה רב פפא לרבא הקמחין והסלתות של נכריים של כפריים טהורים ושל כרכין טמאין דכפריים מ"ט לאו מושם דלא לתת וקא קרי ליה סלת תרגומא אקמחא בתר דנפיק אמר מ"ט לא אימא ליה מהא דאמר רבי זירא אמר רב ירמיה אמר שמואל חטין של מנחות אין לותתין אותם וקא קרי להו סולת הדר אמר רבא מצוה ללתות שנאמר ושמרתם את המצות אי לא דבעי לתימה שימור למאי אי שימור דלישה שימור דלישה לאו שימור הוא דאמר רב הונא בצקות של נכרים אדם ממלא כריסו מהן ובלבד שיאכל כוית מצה באחרונה באחרונה אין בראשונה לא מ"ט משום דלא עבד בהו שימור ולעביד ליה שימור מאפייה ואילך אלא לאו שמע מינה שימור מעיקרא בעינן וממאי דילמא שאני התם דבעידנא דנחית לשימור לא עבד לה שימור אבל היכא דבעידנא דנחית לשימור לא עבד לה שימור הכי נמי דשימור דלישה הוי שימור ואפ"ה לא הדר ביה רבא דאמר להו להנהו דמהפכי כיפי כי מהפכיתו הפיכו לשום מצוה האלמא קסבר שימור מעיקרא מתחלתו ועד סופו בעינן מר ברביה דרבינא מנקהטא

סרהי חטי. גרעיני חטין אלל חדל חטימא: דילמא חטימא חדל ויטעה בציריא דחברתה. צסקת של חברתה: דיקולא דמיא. רחיימת המי: ציריא. סדק כמו (ב) טיילא חריפא דמלרי זיקי דמסכת ע"ו (דף ג.) אי הכי אפילו חדל. שכולתא נמי לא ליחרוך: דילמא נפקי מילא מחיטי דברישא חדל ובלעי מניס דליך רישא: ה"ג והדר ציה אציי דכל אגז מדליישו לא מחמעני. כל דרך נפילתם לא מחמעני: **לאצא דאצישונא.** כד שמיצשין בטוכו קליות בתנור: **סחיפא שרי.** אס פיו כפוי למטה שיהו המינס הנפלטין מן הקלי על ידי חוס האור זצין ויואלין לחוך שרי: **וקפיא.** שיהא זוקף כדרכו אסור שהמינס נפלטי'ן וחורנין ונבלעין. ומדלמח אציי סחיפא שרי משום דליציי אצראי שמע מינה הדר ציה ממאי דלמח לעיל לא ליחרוך איציש תרמי שצילי דהני נמי דייציי מילא ושרקי ונפלי ולל מיבלעי **צאלך: נתבקעו.** מחמת הניפוח שממתת המינס אסורות דודלוי ממהרות להחמיץ: שוין **צומץ.** אס רואה שנופחות שוין צומץ: **וחומץ לומץ.** אשטר"י"ב צלע"ו ואינו מניחן להחמיץ: **והן מסתקעות מאיליהן.** שאין יכולות לעמוד מפני ריח היין: **בדורא דבי בר חשו.** צככר של אומה האיש: **נתבקעו ממש.** כלומר דאין אסורות אלל נתבקעו ממש ואותן לא מנוקעות ממש היו והמיין: **אמר רבה גרסינן:** צעל נפש. סחיד': **הכי קאמר אפילו חיטי.** חטין קשין משעורין ואין ממחרין להחמיץ צעל נפש ולתות אלל דלאו צעל נפש דלא מ' מחמר על נפשיה כולי האי: **דשריין.** קשים: **לאצא (א.) רבה.** הכי קרי ליה לשון רגנות: **מין דלאים ליה לאצא יחלל נחם עיפושא.** כלומר לא תתא סולתן נקיה: **דהא צי רב הונא תפסי.** כולה רב נתנן אמר לה: **ורבא אמר אסור ללוס.** לכלול עלמא: דשען. שחלקין הן: **והדרין קינר: של נכריים טהורים.** לפי שאין מקפידין על סולתן לעשותן נקיה כל כך ולא לתת לחטי דידהו ונמלא שלא הוכשרו וקא קרי להו סולת אלמא אפשר לנקיה בלא לתימה: **צפר דנפק.** רבא מצי מדרשא: **אמר. רב פפא נטער צעלמנו מדוע לא מוכרתי להשיצ לו מהא דלמח ר' ירמיה כו': ואי לאו.** לתימה דעכשו צעי שימור שלא יחמישו שימור למה לי: **לאו שימור הוא.** אי לא עבד ליה שימור מקמי

(א) לעיל לה: מנחות ז: א
(ב) לקמן מ"ב: א (א) לקמן
מ"ג: ד) [נפתלין ז': א'
(א) לעיל לה: ו) לעיל לה:
(א) ס"ד ידא שמים הדר על
נפשו: (ה) ז'ל טעלמט.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ציריא סדק
כמו טיילא. צ"ל לשון יין:
(ב) ד"ה הכי קאמר וכו':
(א) ד"ה לאצא נפש לא מחמיץ:
(ה) ד"ה צלע"ו מלך
הדר"ם: (ו) ד"ה צלמטה
מלות כלל ומינה היא
מקום:

מוסף רש"י

צומחן. לשון חיטוב
והדיוק (תולין ז.). בעל
נפש. אדם כשר (תולין)
1. המשל צליו וממרחק
מן העצמות (הגדה ח"א
פ"ו ס"ד). מותר ללתת.
לגרות משעל חטים ולתעין
במסתם ולא חטיטין
לחומץ האולל והוא
מיל (מנחות ז.). ובלבד
שיאכל כוית מצה.
אחמה. באחרונה. משום
דנמלא מלח שיעין שמר
לשם מלוח (קדושין עו.).

מוסף תוספות

א. הקמחים של כפרים
טהורים והסלתות של
נכריים טהורים. חוס' שאלך
ב. ג"ל. והירדו צורדיא.
עיקר שימור היינו בגוונא
דצריך שימור, ואי לאו
לתימה וליכא עיקר שימור,
דאי דלא צריך שימור קמי
לישה כולל, איכא כיון
דמצוה ללתות, משום
ההוא, דהוי עיקר שימור,
צריך ג"כ שימור מתחילת
דגן. מ"י כ"ד.

רבינו הגנאל

והא דאמר אביי לא נחרוך
אינש רתינו שבלי כותיה.
הדרי. לית הלכתא כותיה.
אלא כרבא דאמר מי פירות
אין מחמיצין. כן פירוש
דשמורה חצבא דאבישונא
שון שבילי דשער
רטיבתא, אמר אביי
כשנותנין את ההצבא
בתנור בימות הפסח ופה
למטה, כל זיעה שיוצא
מאותן השעורים לשפכין
בתנור, ואם לאו לא יטאור
אותן המינס היוצאין מן
מחמיצין. ולית הלכתא
כאביי, וקיימא לן לן מי
פירות אין מחמיצין. ח"ד
אין לותתין את השעורין
בפסח. ואם לותתן, נתבקעו
אסורות. לא נתבקעו
מותרות. ואמרין לא
נתבקעו ממש, אלא כל
שמוניחו על פי אבוב של
קלאים והן מתבקעות וכן
הלכתא. ור' יוסי דאמר
שורין בחומץ המינס
שתחמיצין זומתין לית הלכתא כותיה,
לא סמכינן עולמי' אמר רבא בעל נפש,
כלומר המתרוק מרחי בעורה ומרדקת הרבה על עצמו.
לא ילתת אפילו חטין דשריין.
פירוש שריין שון חומץ השעורים, ולא אחי ליידי חומץ. הא לא ילתת כל שכן שעורים. אמר רב נתנן מאן צריאית

ישראל בשמור. דגוי לאו בר שימור הוא, אבל ישראל דבר שימור הוא אם תחילת מתחלה להשמר אפילו שימור דלישה
הוי שימור. אפילו הכי לא הדר ביה רבא, דאמר רבא לתנהו דהוה מהפכי לגורן, והן העומקין. הפכנ לשמ מצוה. כלומר הוהו
מהכשרת המינס והפיכו להו למקום שאין בו הכשרת המינס שיהיה שימור מתחילה לשמן לשם מצוה.

והא דעביד שמואל עובדא נתבקעו ממש
והא דעביד שמואל אין הלכה כר' יוסי. והא דעביד שמואל עובדא נתבקעו ממש
לא ילתת אפילו חטין דשריין.
פירוש שריין שון חומץ השעורים, ולא אחי ליידי חומץ. הא לא ילתת כל שכן שעורים. אמר רב נתנן מאן צריאית